

Export-nota

„Export is actie” is het motto waaronder staatssecretaris Frits Bolkestein zijn activiteiten verricht. Dat geldt ook voor de nieuwe Exportnota, waar de VVD-fractie – zo stelde woordvoerder Frans Weisglas – in het algemeen positief tegenover staat. Vooral omdat het een concrete en leesbare nota is, die ook een goed voorbeeld is van deregulering, in de zin van stroomlijning, grotere overzichtelijkheid en betere toegankelijkheid van de overheidsmaatregelen inzake exportbevordering. Dat export actie is, blijkt ook uit de fraaie exportcijfers voor 1983 en de verwachtingen voor 1984. Dat is van groot belang, want voor het herstel van onze economie is de export cruciaal. Terecht stelt de nota dat een gezond, sociaal-economisch beleid een eerste vereiste is voor goede exportmogelijkheden. De VVD-fractie onderschreef dat het in het regeerakkoord overeengekomen sociaal-economisch beleid er mede op gericht is om onze buitenlandse concurrentiepositie te verbeteren.

Het is goed dat de nota ook uitgebreid ingaat op het belang van de strijd tegen het protectionisme. Een liberale staatssecretaris behoort inderdaad de vrijhandel voorop te stellen en een land als Nederland is wel in het bijzonder gebaat bij een zo vrij mogelijk internationaal handelsstelsel. Er bestaat zorg ten aanzien van de handelspolitieke verhouding tussen de EEG en Japan en de VS, terwijl ook intern de EEG niet van protectionistische smetten vrij is. De VVD-woordvoerder uitte vooral de vrees dat de VS in dit verkiezingsjaar tot verder protectionisme zal overgaan.

Van groot belang is de aandacht die de nota geeft aan exportsteun voor het midden- en kleinbedrijf. De VVD-fractie is echter wel bezorgd over het verdwijnen van twee voor het midden- en kleinbedrijf belangrijke exportinstrumenten, beiden ter ondersteuning van grotere samenwerking tussen bedrijven. Deze instrumenten worden thans ondergebracht bij de Economische Voorlichtings Dienst en er is nog slechts f 3 miljoen per jaar voor beschikbaar. Daarom diende Weisglas met zijn CDA-collega Mateman een amendement in om dit bedrag met f 5 miljoen te verhogen. Dit bedrag kan worden gehaald uit het „matching-fund”, dat ten gevolge van de lage rente waarschijnlijk toch niet geheel wordt uitgeput.

De nota stelt dat bij onze export vooral concentratie moet plaats vinden op West-Europa, met in de tweede plaats de VS en Japan en pas daarna de markten in de Derde Wereld. Volgens de fractie gaat de nota daarmee onvoldoende in op de vele mogelijkheden die ook die laatste markten bieden voor de Nederlandse export. De prioriteit voor West-Europa en het nogal tevreden zijn met de samenstelling van ons exportpakket geven blijk van een wat te defensieve benadering en een wat te risico-mijdende opstelling.

Tenslotte wees de VVD-woordvoerder op het grote belang van goede en intensieve samenwerking tussen Ontwikkelingssamenwerking en het bedrijfsleven. Het export-

beleid dient in te spelen op de mogelijkheden die het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid biedt en omgekeerd.

(Voor nadere informatie: drs. F.W. Weisglas, tel. 070-614911, tst. 2933.)

Wet Sociale Werkvoorziening

Na alle politieke problemen ontstaan over de indiening van de CDA-motie, zijn de beraadslagingen over de WSW deze week voortgezet. Hieronder wordt in het kort nog ingegaan op de wijze van handelen van het CDA en staatssecretaris De Graaf en waarom de VVD daar zo onstemd over was.

De drie hoofd-bezwaren tegen de CDA-motie waren:

1. Voor de betrokkenen werden de resultaten slechter vergeleken met het aanvankelijke kabinetsvoorstel.
2. Het moment en de wijze waarop de motie werd ingediend.
3. De financiële consequenties: een bedrag van 10 mln. oplopend tot 45 mln.

Kortom, er was voor de staatssecretaris reden om de motie te ontraden, en er was voor de VVD reden zwaar politiek geschat in stelling te brengen.

Nadat op 1 februari bij de verdere behandeling het CDA plotseling de motie weer introk, bleek dat het weekend daarvoor er een CDA-onderonsje had plaatsgevonden waarbij de VVD niet was betrokken. Afgezien van de volstrekt onaanvaardbare manier van handelen was de VVD het ook inhoudelijk niet eens met het CDA-fractie/staatssecretaris compromisvoorstel en wel om de volgende redenen:

1. De B-categorie zou voor heel 1984 gestabiliseerd worden. Erg nadelig voor betrokkenen en hun ouders.
2. Het besparingsverlies zou onder meer worden gedekt door verlaging van de WSW-jeugdlonen, met andere woorden het CDA wilde de rekening presenteren aan één categorie SW-werknemers. Onrechtvaardig, in strijd met de wet en in strijd met een gemaakte afspraak dat pas over de SW-beloning zou worden gesproken na een onderzoek.
3. Ook zou het gedekt worden door nieuwe instromers een 36-uursbaan te geven.
4. Het bleek dat het beleid dat voor 1985 en daarna kennelijk als goed werd beoordeeld, niet goed was voor 1984.

Het redden van het CDA-gezicht was kennelijk belangrijker. Als gevolg van dit alles dreigde de VVD met verwerping van het hele wetsontwerp. Dit dreigement heeft in ieder geval gewerkt, want de regering vroeg daarna tijd voor politiek beraad en overleg tussen de coalitiegenoten.

Het resultaat van dit open overleg leidde tot een brief waarin al onze wensen zijn gehonoreerd:

1. Het beleid houdt in dat nieuwe instromers in de B-categorie instromen met behoud van een uitkering ten behoeve van scholing en training. Dit betekent onbeperkte plaatsingsmogelijkheden.

2. Het nieuwe beleid gaat in na de discussie over de afstemmingsproblematiek, welke in de loop van 1984 zal plaatsvinden.
3. De WSW-jeugdlonen zijn bij dekking van het besparingsverlies terecht geheel buiten beschouwing gelaten.
4. De nieuwe instromers zullen zowel voor de A- als B-categorie een 38-urige baan danwel een 32-urige baan, als het gaat om jongeren onder de 23 jaar, krijgen met een herbezetting van 25%. Dit optimaliseert de doorstroming van de B- naar de A-categorie.
5. Zwart op wit staat nu, een eerder geuite VVD-wens, dat er met de bonden gesproken gaat worden over arbeidstijdverkortung met herbezetting.
6. Bij de dekking van het besparingsverlies zal tevens de overcapaciteit aan SW-ambtenaren betrokken worden.
7. De dekking van het besparingsverlies (het gat dat door het CDA was geschoten) is meer dan voldoende. De aard van de dekking van het besparingsverlies als gevolg van de invoering van 38- c.q. 32-uurs banen is totaal gewijzigd. De dekking blijft ook na '86 tot zelfs uiteindelijk ruim 100 mln. oplopen met 6 miljoen per jaar.
8. De 36-uurs banen zijn vervangen door 38- c.q. 32-uurs banen, conform hetgeen in het bedrijfsleven en bij de overheid gebruikelijk wordt.
9. Er zijn nog een aantal andere mogelijkheden genoemd om tot meer plaatsing te komen, bijvoorbeeld halvedaglonen en verlenging van de bedrijfstijd, verlaging maximum leeftijd.

Conclusie van dit alles: De CDA-fractie ging reeds op 1 februari door de bocht door het intrekken van hun motie. Aan de bezwaren die de VVD-fractie had tegen de toen gedane nadere voorstellen is, na overleg, geheel tegemoet gekomen. Ons oordeel over de huidige voorstellen is dan ook positief.

(Voor nadere informatie: mr. G.B. Nijhuis, tel. 070-614911, tst. 2148.)

Wetgeving Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur

In een beleidsbrief van september 1983 kondigde de Regering aan dat de Kaderwet Specifiek Welzijn (K.S.W.) na een jarenlange voorbereiding zou worden ingetrokken en dat de nog in te voeren Wet Voorzieningen Gezondheidszorg (W.V.G.) zou moeten worden omgebouwd tot een nieuwe Wet Gezondheidszorg en Maatschappelijke Dienstverlening (W.G.M.).

Voor de VVD-fractie is van belang dat de overwegingen, die aan de K.S.W. ten grondslag lagen, nog onverkort gelden. Samenhang in plaats van verkokering, decentralisatie in plaats van centrale regelgeving, democratische in plaats van technocratische besluitvorming en een doelmatige besteding van de beperkte middelen.

Bovenstaande neemt niet weg dat de K.S.W. zelf overbodig is. De centrale regelgeving in de wet zou hinderlijk hebben gewerkt voor het eigen, lokale beleid. Bovendien hebben de proefgebieden bewezen dat echte decentralisatie kan, waarbij eventueel noodzakelijke algemene regels in de organieke wetgeving (Provinciewet, Gemeentewet en dergelijke) kunnen worden opgenomen.

De VVD-fractie blijft dus voorstander van decentralisatie en wil deze zelfs verder en sterker doortrekken dan in de K.S.W. het geval zou zijn geweest. Decentralisatie als middel, niet als doel op zich zelf. Decentralisatie waarbij we

langs de weg van spreiding van macht, kennis en zeggenschap kunnen komen tot een samenhangend en doelmatig welzijnsbeleid, dat maatwerk is en dat is afgestemd op behoeften en opvattingen binnen de lokale en provinciale gemeenschappen. Decentralisatie tenslotte, tenzij er contra-indicaties kunnen worden aangevoerd zoals: de voorziening kent een landelijk verzorgingsgebied; het toepasselijke financieringssysteem; de noodzaak tot innovaties en experimenten; de noodzaak tot herstructureringen en herverkavelingen. Hieraan kunnen eventueel argumenten worden ontleend om gehele of gedeeltelijke bemoeienis van de centrale overheid toch te rechtvaardigen.

Zorg

De intrekking van de K.S.W. kan twee positieve gevolgen hebben: Er is nu vereenvoudiging en deregulering van de W.V.G. mogelijk; onderdelen van de maatschappelijke dienstverlening die zeer nauw samenhangen met de gezondheidszorg kunnen in de aan te passen W.V.G. worden ondergebracht. Echter dan zo decentraal mogelijk met weinig centrale richtlijnen en financiën in de vorm van een brede doeluitkering. Immers voor het zorg gedeelte is decentralisatie troef, tenzij er contra-indicatoren bestaan (zie boven). Zo kan het financieringssysteem voor een voorziening een onvoorwaardelijke decentralisatie in de weg staan. Dat geldt met name als er sprake is van verzekeringsfinanciering. Betaalt men als gevolg van centrale regelgeving premie, dan zal men ook de zekerheid moeten hebben dat die voorzieningen aanwezig en toegankelijk zijn en aan bepaalde kwaliteitseisen voldoen. Nu is er juist in de W.V.G. getracht (en terecht) de gedecentraliseerde planning af te stemmen op het centrale systeem voor verzekeringsfinanciering. Het systeem in de W.V.G. is, daarom noodzakelijkerwijs, ingewikkeld, deels centralistisch en gedetailleerd. Echter een dergelijk systeem mag niet maatgevend zijn voor de regelgeving ten aanzien van de maatschappelijke dienstverlening voorzover die in de wet wordt opgenomen. Daar gaat namelijk de contra-indicatie van verzekeringsfinanciering niet op. Andere delen van de maatschappelijke dienstverlening, die geen rechtstreeks verband houden met de gezondheidszorg (zoals die in de planning van voorzieningen in de W.V.G. tot uiting komt) kunnen worden gedecentraliseerd.

Welzijn en Cultuur

Nu de K.S.W. is ingetrokken voelt de VVD niets voor nieuwe wetgeving met nieuwe centrale stuulementen.

De VVD wijst sectorwetgeving af, zoals een Kunstenwet en een Emancipatiewet. Zo staat bijvoorbeeld de initiatief-wet Van Kemenade over de Volwasseneneducatie haaks op het decentralisatiebeleid.

Wel wensen wij een aantal positieve elementen uit de K.S.W. te handhaven. Een deel hiervan, zoals inspraak, het opstellen van een vierjarenplan en dergelijke, kan worden geregeld via organieke wetgeving, zoals de Gemeentewet en de Provinciewet.

De rechtsbescherming, een ander element, kan naast de wet AROB (Administratieve Rechtspraak Overheidsbeschikkingen) ook in plaatselijke verordeningen worden geregeld.

Voor wat betreft de financiering van de welzijnsvoorzieningen, zoals bibliotheken, telefonische hulpdiensten etc., heeft de VVD-fractie de overtuiging, dat de zogenaamde specifieke uitkeringen (uitkeringen van het Rijk aan lagere overheden voor één voorgeschreven doel) moeten worden overgeheveld naar het Gemeente- en Provinciefonds. Daardoor kan op lager bestuursniveau over de verdeling van de beschikbare middelen worden beslist.

In deze visie past noch het speerpunten- noch een

experimentenbeleid van de Rijksoverheid. Ook hiervoor ligt primair de verantwoordelijkheid bij de lagere overheden, te financieren uit hun eigen budget.

(Voor nadere informatie: drs. D.J.D. Dees en H.F. Dijkstal, tel. 070-614911, tst. 2986 resp. tst. 2292.)

Wetswijziging Ruimtelijke Ordening

Deze week is de wetswijziging Ruimtelijke Ordening waarschijnlijk zijn laatste fase ingegaan.

Daarbij gaat het niet om een fundamentele herziening van de wet, al wekken de lange duur van de discussie (sinds 1977) en de aard van de onderwerpen een heel andere indruk.

In de wet op de Ruimtelijke Ordening worden zaken geregeld, die betrekking hebben op het verdelen van de in Nederland beschikbare ruimte.

Centraal in onze filosofie over de afstemming van de verschillende ruimtebehoeften op elkaar, staat het gemeentelijke bestemmingsplan.

Wij menen, dat het bestemmingsplan het enige plan is, dat de burger direct kan en mag binden.

Kritiek bestaat echter op de lange tijdsduur bij het tot stand brengen van een bestemmingsplan. Daarom heeft onze fractie voorstellen gedaan om de termijnen van de verschillende fasen van een bestemmingsplan te bekorten.

Wij kwamen tot een termijnstelling van 24 maanden, waarbinnen een bestemmingsplan moet kunnen worden afgerond.

Daarvoor waren goede argumenten.

Verder meent de VVD, dat het bestemmingsplan in principe geen regels moet stellen aan de gedeeltelijke verandering of vernieuwing van bouwwerken of aan de oprichting van bouwwerken van geringe betekenis.

Tenslotte heeft de fractie zich tegen het voorstel van de minister gekeerd, dat de schorsende werking zou afschaffen van het Kroonberoep. Hierdoor zou immers de Raad van State worden overbelast met schorsingsverzoeken.

Een ander onderwerp is het beleid van de centrale overheid.

In de eerste plaats werd hierbij gesproken over de planologische kernbeslissing (P.K.B.), dat is een beslissing van de rijksoverheid over fundamentele zaken en hoofdlijnen van het ruimtelijke ordeningsbeleid.

Bezwaren die onze fractie tegen de PKB's heeft spitzen zich onder meer toe op de lange tijd, die er met het nemen van een PKB is gemoeid, en de omvangrijke nota's met het te hoge ambitieniveau van de overheid. Er is namelijk de neiging om in een PKB te vervallen in details. We hebben ons dus gekeerd tegen een PKB, zoals we die nu kennen.

Wij menen, dat een procedure, die zich richt op zaken van fundamenteel belang beter geregeld kan worden en we hebben daar voorstellen voor gedaan. Bovendien moet de PKB-procedure niet in deze wet worden geregeld.

Daarnaast werd ingegaan op de aanwijzings- en uitnodigingsbevoegdheid, dat wil zeggen de mogelijkheid van een hogere bestuurslaag om het bestemmingsplan te beïnvloeden.

Dit instrument mag slechts een noodklepfunctie vervullen. Wij stelden de minister voor dat het gebruik van dit instrument de toestemming van de Kamer moet hebben. Het derde hoofdthema betreft de inspraak.

Met de invoering van een algemeen artikel over

inspraak in de Gemeentewet is een belangrijke stap gedaan, inzake de harmonisatie van de inspraak. Wel vragen wij ons af, welke maatregelen de minister denkt te nemen om ook de coördinatie te versterken.

Het zal nog wel twee maanden duren, voordat de eindstemmingen over dit wetsontwerp zullen worden gehouden.

(Voor nadere informatie: A.A.M.E. van Exp, tel. 070-614911, tst. 2535.)

Schadevergoeding in de Wet R.O.

Bij de behandeling van de wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening is uitvoerig ingegaan op één van de heetste hangijzers sedert 1965: de problematiek van de vergoeding van schades en hogere kosten.

- Tot hoever mag een overheid (Rijk, provincie, gemeente) door ruimtelijke maatregelen de vrijheid, de belangen, en andere rechten van individuele burgers beperken en wanneer mogen die burgers aan die overheid om een schadevergoeding vragen?
- Wanneer kan een lagere overheid een financiële claim bij een hogere overheid indienen, als die lagere overheid zich voor hogere kosten ziet gesteld door zich aan „hogere” plannen te houden?

Is het wel billijk om anderen dan „plannenmakers” direct of indirect met eventuele kosten of schade op te zadelen? En in hoeverre moet hier het criterium gelden: „Wie bepaalt, die betaalt”?

De VVD-woordvoerder vroeg om een uitbreiding van de huidige, bestaande vergoedingsregelingen, die te beperkt worden geacht. Immers, momenteel kan een burger alleen schadevergoeding aan een gemeente vragen, als hij door bepalingen van een gemeentelijk bestemmingsplan onevenredige schade lijdt, die redelijkerwijs niet voor zijn rekening moet blijven, en momenteel kan een gemeente alleen aan een andere overheid een vergoeding voor hogere kosten vragen als die kosten zijn ontstaan door een uitdrukkelijke „aanwijzing”. Behalve in die zeer beperkte gevallen, bestaat er voor de burger of gemeente geen andere financiële rechtsbescherming ten opzichte van Rijksplannen (zoals de huidige 15 landelijke Structuurschema's en -schetsen), en evenmin ten opzichte van de vele tientallen provinciale streekplannen; deze plannen vallen niet onder een vergoedingsplicht. En toch hebben ook die (gedetailleerde) plannen in de praktijk wel degelijk een bindende werking direct naar de gemeente en indirect naar de burger toe. Soms als „stille kracht”, als leidraad/richtingbepaler, wie durft eromheen. De bijna-zekerheid van afkeuring van een bestemmingsplan dreigt bij afwijking van die hogere plannen. Soms als „stille dwang” via (Rijks-)inspecties, via Provinciale Planologische commissies en via een uitdrukkelijke vermelding van gewenste uitwerking in gemeentelijke bestemmingsplannen. De VVD-fractie vindt dat iedere overheid, die planologische maatregelen treft, daarvoor ook financieel aansprakelijk moet zijn. Plannenmakende overheden moeten onevenredige schade of kosten niet op anderen afwentelen. Daarom is op dit punt een amendement op het huidige artikel 49 ingediend. En verder is een motie ingediend om ook de planologische activiteiten van Rijk en provincie in beginsel aan een vergoedingsregeling te onderwerpen. Hierdoor zal het volgende worden bereikt:

- Een burger zal niet snel tussen wal en schip geraken, als hij een schadeclaim wil indienen; bij aantoonbare onevenredige schade is er dan meestal een titel voor verhaal.

- Naast „wurggreep-achtige" aspecten, zullen hogere plannen ook parallelle vormen van financiële rechtsbescherming moeten bieden.
- Aan de decentralisatie-gedachte zal meer recht worden gedaan.
- Ook hogere overheden moeten hun planologische ambitie- en aspiratieniveau aanpassen aan hun budgettaire mogelijkheden.
- Aan beginselen van behoorlijk bestuur, zoals zorgvuldigheid, evenwichtigheid, en evenredigheid wordt volop recht gedaan.

(Voor nadere informatie: mr. A.J. te Veldhuis, tel. 070-614911, tst. 2288.)

Stemming huurmoties uitgesteld

Tussen CDA en VVD bestond geen meningsverschil over de noodzaak om in 1984 drie procent huurverhoging te vragen. Ook over de wenselijkheid om in de komende jaren de woonlastenstijging te matigen waren beiden het eens. Het CDA kwam aanvankelijk met een motie, waarin zonder een concreet percentage te noemen werd gevraagd om gematigder stijging in de jaren 1985 en 1986. Later gaf de CDA-woordvoerder te kennen dat daaronder moest worden verstaan: „minder dan drie procent". De VVD vond het niet zo verstandig om nu al met cijfers te smijten, terwijl nog lang niet duidelijk is hoe de loon- en prijsontwikkelingen zich in de jaren na 1984 zullen ontwikkelen. Daarom kwam woordvoerder Pol de Beer met het voorstel om de procentuele huurstijging in 1985 niet hoger te laten zijn dan de procentuele toename van de inkomens „schoon in het handje". Ook daarmee wordt matiging van de lastenverzwaring bereikt; maar dan rekening houdend met de ontwikkeling in dat jaar.

Er werd een poging gewaagd om beide gedachten in één motie samen te vatten. De specialisten in beide fracties werden het daarover eens, maar enkele minuten vóór de stemming in de Tweede Kamer liet het CDA weten, dat de fractie niet accoord was en verzocht de Kamervoorzitter om de stemming uit te stellen voor nader beraad.

Een andere motie van Pol de Beer zal naar verwachting brede steun in de Kamer ondervinden. Hij vraagt om huurders, die thans recht hebben op individuele huursubsidie, dat recht niet te ontnemen. Dat dreigt namelijk wel te gebeuren omdat op 1 juli a.s. de huurgrens, waarboven geen individuele huursubsidie meer wordt uitgekeerd, wordt verlaagd van f 735,- naar f 650,- per maand.

(Voor nadere informatie: L.M. de Beer, tel. 070-614911, tst. 2405.)

Reclassering

De Reclassering was aan een reorganisatie toe, omdat de werkzaamheden van het particulier initiatief (zoals de Algemene Reclasserings Vereniging, Het Leger des Heils, Consultatiebureaus voor Alcohol en Drugs) niet efficiënt meer functioneerden, voornamelijk door overlappingsen. Daarbij kwam nog een bezuinigingsoperatie van f 20 miljoen.

De organisaties zijn zelf met een reorganisatie- en bezuinigingsplan gekomen. Deze ideeën zijn niet gehonoreerd door de staatssecretaris van Justitie en de regering is met een eigen voorstel gekomen. Maar volgens de VVD strookte dit niet met het regeerakkoord: „vermindering van overheidsbemoeienis, privatisering, deregulering en demo-

cratisering". De verschillende organisaties zouden namelijk wegsmelten in stichtingen, die direct onder het departement van Justitie zouden komen te staan.

In de stichtingsbesturen zouden ook moeten worden opgenomen de Raden (platforms) bestaande uit de rechterlijke macht, de advocatuur, gevangeniswezen en forensische psychiatrie. Die waren tot nu toe onafhankelijk.

Alle betrokkenen hebben een lange en heftige strijd gevoerd met als resultaat dat via een convenant en contract-figuur het Leger des Heils een „soort" van zelfstandigheid mag behouden.

De VVD-fractie heeft gepleit voor een organisatie, waarin de zelfstandigheid en pluriformiteit van het particulier initiatief is gewaarborgd en het penitentiaire reclasseringswerk een plaats vindt. Tevens blijven in onze visie vertegenwoordigers van de Reclasseringsraden (platforms) en cliëntenorganisaties hierbij betrokken met behoud van hun eigen verantwoordelijkheid en zelfstandigheid, om elke schijn van staatsreclassering te vermijden.

Wij hebben hierover een motie ingediend.

(Voor nadere informatie: mevr. A. Lucassen-Stauttner, tel. 070-614911, tst. 2388.)

Rapport Prof. mr. B.M. Teldersstichting

Geschrift no. 51 van de Prof. Mr. B.M. Teldersstichting is een rapport over **Jeugdwerkloosheid**. Deze helaas actuele studie gaat over de **gevolgen**, de **oorzaken** en de **bestrijding** van de werkloosheid onder jongeren. Aan de orde komen onderwerpen als de „verloren generatie", „jeugdcriminaliteit", „kansen schoolverlaters", „minimum jeugdloon en werkloosheid", „ontslagprocedures", „leerling-wezen" en „arbeidsduur-verkortung". Dit geschrift is voor lezers van de VVD-Expresse gratis verkrijgbaar.

U kunt de bon, die hieronder staat invullen en opsturen in een enveloppe met postzegel naar
VVD-EXPRESSE
Postbus 19027, 2500 CA 's-Gravenhage
Deze aanvraag kunt u tot 2 april a.s. insturen.

Met blokletters invullen s.v.p.

Ondergetekende:

Naam:

Adres:

Postcode:

Woonplaats:

wil rapport nr. 51 ontvangen.